

Väärälle tielle

Julkaistu 29.11.2011

Muutin perheeni kanssa maalta kaupunkiin, olin silloin toisella luokalla. En meinannut löytää kavereita uudesta kaupungista, asuimme kerrostalossa ja pihassa asui paljon lapsia. Moni oli kuitenkin muutaman vuoden vanhempia. Muutama vuosi meni pihassa leikkien muiden kanssa. Vanhemmat kaverini oli sen ikäisiä, että viettivät aikaa kouluilla ja muualla missä nuoriso nyt yleensäkin viettää aikaa. Siitä se lähti. Ensin maistoin tupakkaa - maistoin toisen kerran ja kolmannen, kunnes huomasin olevani nikotiiniriippuvainen. Olin silloin 12-vuotias.

Sain uusia kavereita jotka olivat jo täysi-ikäisiä. Yksi viikonloppu kaverini päätti juoda. Minä en kehdannut sanoa ei ja se jäi viikonlopputavaksi. Olin 13-14-vuotias kun minut yritettiin raiskata. Onneksi mies alkoi selvästi katua ajatuksiaan syrjäisellä parkkipaikalla ja vei minut kotiin. En uskaltanut kertoa sitä kenellekkään. Pelkäsin, että syy on minun.

14-15-vuotiaana minulla alkoi murrosikä enkä voinut hyvin itseni kanssa. Olin pahasti alipainoinen ja tuntui, että olin lihava eikä kukaan halua minua. Siihen aikaan rupesin seurustelemaan itseäni 3 kk nuoremman pojan kanssa, "Niksun," joka käytti huumeita. Seurustelin vuoden sen pojan kanssa ennenkuin itse kokeilin kannabista. Se tunne minkä siitä sain oli taivaallinen. Halusin lisää ja lisää. Erosin "Niksun" kanssa koska se ei halunnut sotkea minua enempää huumeisiin. Olin puoli vuotta täysin selvä ennenkun löysin lisää hampunpolttajakavereita. Sitten se taas jatkui noin vuoden verran. Jouduin lastenkotiin eristykseen viikoksi. Kuukausi arestissa ja taas kotiin.

Monta vuotta meni hyvin. Kun täytin 18 vuotta, join useaan kertaan viikossa. Kerran menin vanhan ystäväni "Minnan" luo käymään tietämättä että hän on pahasti huumeekoukussa. Ensimmäinen reaktio kun tajusin "Minnan" olevan huumepeissäni oli suuttumus, pelko ja säälí. Se tunne kesti tasan niin kauan että "Minna" syytti jointin. Sitten tuli tunne, että pakko saada se tunne, mikä joskus oli. Muistan, että sillä hetkellä tuntui taivaalliselta. Seuraavana päivänä tunne ei ollut sama ja se vaan laimeni laimeni, enkä enään tiennyt olinko pilvessä vai en. Todellisuudessa olin. Aivoni sanoi, että olin selvä. Se oli pelottavaa. Sitä jatkui monta kuukautta päivittäistä polttamista. Tuli se päivä, että ei ollut enään pilveä. Olin selviämässä. Se tunne oli hirveä. Tajusin saaneeni potkut töistä ja sotkenut asiani täysin. Soitin entiselle poikaystävälleni "Niksulle" minkä aiemmin mainitsin. Itkin puhelimeen ja hän lupasi tulla luokseni. Istuin sohvalla kun ovikello soi. En edes ymmärtänyt mennä avaamaan ovea. Se olo oli niin kamala. Vasta kun "Niksu" soitti ja vastasin puhelimeen tajusin mennä avaamaan oven. Minulla oli silloin kissa, ihana ja seurallinen. "Niksu" kysyi vointiani ja käski kertomaan mitä on tapahtunut. Selitin sen mitä osasin ja muistin koko muutaman kuukauden ajasta. Kaveri katsoi hetken ihmetellen ja otti sätkän taskusta. Taas mentiin...

Seuraava pari kuukautta meni polttamalla kunnes "Niksu" tuli pussillisen kanssa sienä. Hetken mielijohteesta otin sienet ja taas oltiin sekasin. Se tunne oli sama kuin polttaminen tai sitten olin polttamisesta sekasin.

Kolme päivää sienien jälkeen päätin skarpata ja olla selvänä, ja PUM! Mihinkään en ollu koskenut, sienien vaikutus alkoi kunnolla. Olin yksin kotona ja tajusin, että nyt ei ole kaikki hyvin. Soitin "Niksulle" ja muistan sanoneeni, että kissa puhuu mulle ja seinät kaatuu päälle. Lähdin puhelun jälkeen kävelemään "Niksun" luo. Hän tuli vastaan puoleenväliin. Oltiin katkon kohdalla, kun "Niksu" sanoi, että pitäskö sun mennä tuonne. Kieltäydyin. En tiedä miksi. Olin sekaisin. Luulin, että kissa puhuu minulle. Kello oli 12 päivällä ja olin sekaisin kuin seinäkello. Parin päivän päästä alkoi taas selviäminen ja tarvitsin lisää jotain millä saa pään sekaisin. Halusin kukkaa ja "Niksu" lupasi sitä minulle hommata. Odotin pihalla kun Niksu kävi jossain asunnossa. Mentiin Niksun luo. Kun se kaivoi pussin taskusta tiesin heti ettei se kukkaa ollut. "Niksu" pahoitteli, että ei saanut muuta kun subua. Olin päättänyt saada pään sekasin niin sen myös tein. Se oli elämäni pahin virhe. Laskut oli kauheat. Seuraavan viikon makasin kotona. Itkin, oksensin ja halusin lisää, mutta en uskaltanut. Tiesin, että jos kokeilen uudelleen, jään loppuelämäksi siihen koukkuun.

Subun kokeilusta on nyt vuosi. Kärsin noista muutamasta vuodesta vieläkin ja todennäköisesti pitkään. Olen puhunut psykiatrille, mutta ei auta. Tällä hetkellä olen työharjoittelussa missä on monia kuntoutuspotilaita jotka taistelevat saman helvetin kanssa tai on vielä siinä helvetissä. Se on hyvää terapiaa. Siinä pystyy helposti tukemaan toisia, kun kaikki kokenut samaa. En toivo edes pahimmalle viholliselle tätä samaa helvettiä. Tajuan nyt, että huumeet ei aiheuta muuta kun pahaa ihmisille, mutta silti tahdon lisää ja lisää. Toivon pysyväni vahvana enkä enää retkahda..

Nimimerkki:

Neitokainen

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/huumeet-ja-laakkeet/vaaralle-tielle>